

Stretnutie pri zmrzlinovom stánku

Raz sa náhodou pri zmrzlinovom stánku stretli traja zábavní človečikovia: Machnáčik, Sandálik a Rukávnik. Boli takí maličkí, až si teta zmrzlinárka spočiatku mysla, že sú to trpaslíci. A každý z nich mal ešte aj iné zaujímavé zvláštnosti: Machnáčik mal bradu z mäkkého machu, na ktorej mu rastli hoci minuloročné, no aj tak nádherné bobuľky brusníc. Sandálik mal odrezané hroty topánočiek, aby mohol lepšie pohybovať prstami. A Rukávnik nosil namiesto obyčajných šiat veľký rukávnik, z ktorého mu trčal len vrch hlavy a päty.

Všetci svorne lízali zmrzinu a zvedavo si prezerali jeden druhého.

– Prepáčte, – povedal napokon Rukávnik. – Možno sa mylím, ale vidí sa mi, akoby sme mali čosi spoľočné.

– Aj mne sa tak zdá, – prisvedčil Sandálik.

Machnáčik si odtrhol z brady niekoľko brusničiek a podával ich novým priateľom:

– K zmrzline sa hodí niečo kyslasté.

– Nechcem byť dotieravý, ale bolo by iste príjemné, keby sme sa ešte niekedy stretli, – povedal Rukávnik.

– Uvarili by sme si kakao a pobesedovali o tom či onom.

– To by bolo skvelé! – nadchol sa Sandálik. – Ja by som vás veľmi rád pozval, ale nemám kam. Už od útleho detstva sa túlam po šírom svete.

– Celkom ako ja, – doložil Machnáčik.

– Pozrime sa, aká zhoda! – zvolal Rukávnik. – Ja

mám práve taký istý osud. To znamená, že sme všetci vandrovníci.

Rukávnik zahodil papierik od zmrzliny do koša na odpadky a zatiahol si zips na rukávniku. Jeho rukávnik mal takú vlastnosť, že sa zapínal a odopínal pomocou zipsu. Medzitým aj ostatní dojedli zmrzlinu.

– Nemyslite, že by sme sa mohli dať dohromady?
– povedal Sandálik. – Spoločne by sa nám putovalo veselšie.

– No pravdaže! – natešene súhlasil Machnáčik.
– To je skvelý nápad! – rozžiaril sa Rukávnik.
– Priam fantastický!
– Tak teda sme dohodnutí, – povedal Sandálik.
– Ale skôr než uzatvoríme priateľstvo, nemali by sme si dať ešte po jednej zmrzline?

Všetci súhlasili, a tak si každý kúpil ešte jednu zmrzlinu.

Potom Rukávnik povedal:

– Mimochodom, ja mám auto. Ak nemáte nič proti tomu, môže sa stať pre nás všetkých domčekom na kolesách, ak sa tak môžem vyjadriť.

– Ó-ó, – zatiahol Machnáčik. – Ktože by bol proti?
– Myslím, že súhlasíme, – potvrdil Sandálik. – Ved' voziť sa v aute je veľmi príjemné.

– A pomestíme sa všetci traja? – znepokojil sa Machnáčik.

– Je to obývacie auto, – povedal Rukávnik. – Miesta je dosť pre všetkých.

Sandálik veselo zahvízdal a povedal:

– Tak to je v poriadku.

– To je teda báječné, – s úľavou si vzdychol Machnáčik. – Napokon, ako sa hovorí, dobrých ľudí sa veľa zmestí.

– A kdeže máš ten domček na kolesách? – spýtal sa Sandálik.

– Pri pošte, – povedal Rukávnik. – Na tej pošte som podal už dve desiatky listov.

– Dve desiatky! – žasol Machnáčik. – To už hej! Ty máš teda priateľov!

– Ale nie, to je celkom naopak, – rozpačito sa usmial Rukávnik. – Nepíšem nijakým priateľom. Píšem si sám sebe.

– Sám sebe posielaš listy? – začudoval sa Sandálik.

– Viete, ja veľmi rád dostávam listy, – povedal Rukávnik. – A priateľov nemám, som taký strašne osameľ! Preto si musím písat sám. Zvyčajne si píšem poste restante. Listy pošlem v jednom meste, potom idem do druhého a tam si svoju korešpondenciu vyberiem.

– V každom prípade je to veľmi svojrázny spôsob dopisovania, – poznamenal Machnáčik.

– Veľmi dôvtipné, – prisvedčil Sandálik. – Dáme si ešte zmrzlinu?

– Pravdaže, – súhlasil Machnáčik.

– Ani ja nie som proti, – povedal Rukávnik. – Dokonca sa nazdávam, že by sme aspoň raz mohli ochutnať aj čokoládovú. Je sice trošičku drahšia ako obyčajná zmrzlina, ale keď ide o také nečakané a výnimočné stretnutie, netreba ľutovať nejakú tú korunku.

Všetci si kúpili po čokoládovej zmrzline a začali ju mlčky vychutnávať.

– Tá je ale sladká, – povedal napokon Machnáčik.

– Dokonca sladšia ako obyčajná zmrzlina.

– Mhm, – prisvedčil Sandálik.

– Je to priam fantastický puding, – povedal Rukávnik.

– Čo?! – Machnáčik prekvapene pozrel na Rukávnika. – O akom pudingu to hovoríš? Ved' ak sa nemýlim, jeme čokoládovú zmrzlinu.

– Och, prepáčte mi to, prosím, – zrozpačitelia Rukáv-

nik. – Samozrejme, že jeme čokoládovú zmrzlinu, a nie puding. Ale so mnou sa vám dejú zvláštne veci. Keď som roztržitý, hned si začнем pliesť názvy sladkostí.

– A čože si taký nepokojný, keď ješ čokoládovú zmrzlinu? – začudoval sa Machnáčik. – Načo sa zne-pokojovať?

– Ale veď to ja nie pre zmrzlinu, – vysvetľoval Rukávnik. – Vyviedlo ma z rovnováhy, že som sa s vami zoznámil. To je, ako sa vraví, príjemná roztržitosť. Celý život som prežil strašne osamelo. A zrazu stretnem takých báječných spoločníkov, ako ste vy. To by hoci-koho vyviedlo z rovnováhy.

– To je možné, – povedal Sandálik. – Mňa tá čoko-ládová zmrzlina tiež akosi rozrušila. Len sa pozrite, ako sa chvejím na celom tele. – A naozaj, Sandálik sa triasol a tvár mu celá zmudrela.

– Iste si prechladol, – dovtípil sa Machnáčik. – Och, tá zmrzlina ti teda nebola na úžitok.

– Veru tak, – súhlasil Sandálik.

– Radšej ju už nejedzme, – povedal Rukávnik takmer vyfakane. – Iba ak by sme si zobraли niekoľko zmrzlín do zásoby. V aute mám chladničku.

– Tak dobre! – zvolal Machnáčik.

– To je báječné! – zaradoval sa Sandálik. – Vezme-me si so sebou poriadnu zásobu, aspoň na osem týždňov.

– Má to však jeden háčik, – pokračoval Rukávnik.

– Chladnička ide len vtedy, keď auto stojí. A počas jazdy sa strašne rozohreje.

– Hm, – zahmkal Sandálik. – To znamená, že zmrzli-na by sa roztopila?

— Celkom určite, — povedal Rukávnik.

— Myslím, že potom bude múdrejšie, keď sa toho nápadu zriekneme, — zamyslene povedal Machnáčik.

— Aj mne sa vidí, že to bude najsprávnejšie, — povedal Rukávnik. — Ale nechcem vám vnucovať svoju mienku.

— O chvíľu budem mať nohy ako kus ľadu, — povedal Sandálik. — Možnože by som si ich mohol zohriat v Rukávnikovej chladničke.

— Tak čo, pôjdeme? — povedal Machnáčik. — Aby som pravdu povedal, už dávno túžim pozrieť si to Rukávnikovo auto.

— Ďakujem, — nevedno prečo povedal Rukávnik.
A tak šli.